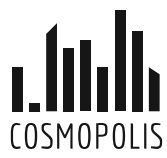

KRÁLOVÉ AVALIERU

NELÍTOSTNÝ
VÍLÍ
KRÁL
LEIA STONE

KRÁLOVÉ AVALIERU

NELÍTOSTNÝ

VÍLÍ

KRÁL

LEIA STONE

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2023. The Ruthless Fae King by Leia Stone.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Eva Kadlecová, 2026

ISBN 978-80-247-5132-0

Varování před citlivým obsahem

V knize se píše o únosu a nekonsensuálním pohlavním styku. Nejsou však popisovány explicitně ani do přehnaných detailů.

AVALIER

To neudělám, otče!“ vykřikla jsem.

„Chceš snad, aby v Jeseni zavládla zima? Abychom přišli o všechnu úrodu?“ křičel na mě otec. „Když mě zimní král požádá o ruku mé dcery, nemůžu ho prostě jen tak odmítnout!“

Třásla jsem se vztekem. Nikdy v životě jsem se na otce tak nezlobila. Milovala jsem ho, obdivovala, uctívala zemi, po které chodil, ale nemohla jsem souhlasit, že se vdám za tu nestvůru!

„Vidíš, a já mu přesně tohle řeknu, až se tady objeví, aby

si mě odvedl: NE!“ zaječela jsem a v domě se zvedl průvan. Papíry na otcově stole vyletěly do povětří a roztočily se jako v trychtýři.

Povzdychl si, jako by byl na moje výbuchy dávno zvyklý. To však bylo nespravedlivé. Zase tak často jsem je nemívala. Jen když mě někdo nutil, abych se vdala za bezcitného hlupáka!

„Tatínku...“ Ztišila jsem hlas a průvan okamžitě opadl, papíry se pomalu snesly na zem. „Mám tě moc ráda. Respektuju každé tvé rozhodnutí. Ale za Luciena Thornea se v žádném případě nevdám. *Nikdy.*“

Otec se na mě podíval smutnýma očima a mně bylo v tu chvíli jasné, že už je to hotová věc. Dohodnuté sňatky byly mezi urozenými běžné a já jsem odjakživa věděla, že jako princezna Jeseně budu dříve nebo později mít královské nápadníky – ale že zrovna Luciena, zimního krále?

To bylo nemyslitelné.

„Ne!“ Ze rtů mi unikl přidušený výkřik. Otec už se mi dál nevydržel dívat do očí.

„Je mi to líto, Madelynn. Nedalo se nic dělat,“ řekl. A tím to považoval za vyřízené.

Můj osud byl zpečetěn. Mám si vzít nejodpornějšího muže v Thorngatu! Lucien byl králem teprve šest zim, a přesto jsem slyšela už nejmíň tucet historek o jeho

zlovolných činech. Jednou nechal Létu zmrznout celou úrodu, neboť se stavělo proti jeho zvyšování daní. Taky jsem se doslechla, že svému dvornímu kuchaři vyřízl jazyk, protože mu podal jídlo bez chuti. Nesnášel květiny a na míle od svého paláce je všechny nechal zlikvidovat. Lucien byl uvnitř mrtvý. *Zlý!* Od té chvíle, kdy mu jeho otec v den jeho šestnáctých narozenin přenechal královský trůn, jsme neslyšali nic než zvěsti o temnotě jeho duše.

„Co když mě bude bít?“ snažila jsem se otce obměkčit. „Víš, co se říká, tatínku. Je zlý!“

Otec se tvářil sklíčeně. „Svou ženu by neuhodil,“ namítl, ale moc jistě to neznělo.

Pomoz mi Stvořitel!

Můj otec byl laskavý muž, až příliš laskavý, a vždycky se snažil všechny potěšit. S tímhle se budu muset poprat sama. A musím být silná, aby král Thorne hned na začátku poznal, že nejsem dívka, se kterou je radno si zahrávat.

„Kdy přijede?“ zeptala jsem se skrz zaťaté zuby.

„Později odpoledne,“ odpověděl nesměle otec.

„Ještě dnes?!“ zařvala jsem a víchr byl v tu ránu zpátky, zavál otevřeným oknem dovnitř a zavířil okolo mě. Má magická moc byla nejsilnější za několik generací, a tak mi bylo jasné, proč právě mě si král vybral. Jako dospělého jsem Luciena Thornea nikdy nepotkala. My víly z Jesenního

dvora totiž většinou cizí společnost nevyhledáváme. Jednou jsem ho krátce zahlédla, jako chlapce, když byla ještě naživu jeho matka, ale to mi mohlo být nanejvýš šest zim a jemu tak osm. Sotva si to pamatuju. Podal mi slunečnici a řekl, že mám krásné šaty. Byl roztomilý – než se ho zmocnila temnota.

Vztekle jsem se vyřítla z otcovy pracovny a větrný vír si odnesla s sebou.

Jak se otec vůbec opovažuje říct mi takovou věc jen pár hodin před královým příjezdem?! Neměla jsem vůbec čas se ze všeho vykrotit. Jenže právě o to mu možná šlo.

Když jsem je míjela, palácové služebnictvo se tisklo ke zdem, protože moje přítomnost jim rozevlávala šaty. Potřebovala jsem vypadnout ven a trochu ze sebe ten vztek vyfoukat, než to tady celé zbořím.

Rozrazilila jsem zadní dveře a utíkala přes zahrady k louce, kam jsem často chodívala, když jsem potřebovala pracovat se svou mocí, aniž bych přitom něco zničila.

Až v bezpečné náruči přírody jsem to ze sebe vypustila. Z plných plic jsem se nadechla a vítr mě objal jako starý přítel. Tráva se ohýbala, prach se zvedal a slunce potemnělo, zatímco můj malý větrný tunel zesiloval.

Král už byl možná na cestě sem. Bylo odpoledne, třeba už se blížil. Kdybych tu malou větrnou bouři poslala

proti němu, snad by se mu splášili koně a on by se zranil a zasnuby by se nekonaly...

Setřásla jsem ze sebe ty zlomyslné myšlenky. Věděla jsem, že by všichni hned poznali, odkud vítr vane – doslova.

Sevěřela jsem ruce do pěstí, podívala se k nebi, do oka bouře, kterou jsem vyvolala, a vypustila strašlivý, zvířecí křik namířený ke slunci, jako by to byla jeho vina, že jsem tak nešťastná.

Pak se vítr utišíl a já byla zase klidná.

Rozdivočet svou magickou moc mi nepomůže. Jestli jsem měla najít cestu z téhle šlamastyky, bylo třeba zachovat chladnou hlavu.

„Takže otec už ti to řekl?“ ozval se za mnou matčin hlas. Otočila jsem se k ní jako had připravený zaútočit.

„Matko, jak jste mi to mohli udělat?“ zasténala jsem. Hlavou našeho viliho dvora byl otec, domlouvát takové svazky patřilo k jeho povinnostem, ale matka? Ani mě nevarovala!

Do očí jí vyhrkly slzy. „Zimní král dovede být velmi přesvědčivý,“ řekla jen.

Odfrkla jsem si a popošla k ní o krok blíž. Matka měla stejně zářivě rudé vlasy jako já, a aniž bychom se domluvily, obě jsme si dnes oblékly limetkově zelené šaty. Tohle se nám stávalo často a mně se to líbilo. Po celý život jsme si s matkou byly velmi blízké, ale teď jsem si od ní připadala zrazená.

„Matko, on je příšerný!“ naléhala jsem.

Povzdychla si. „To neříkej. Byl to jen chlapec, který přišel o matku, a... těžko se s tím vyrovnával.“

Ona se ho snad zastává?

„Přišel o matku před *šesti* zimami,“ zavrčela jsem. „Na co se hodlá vymlouvat teď?“

Věděla jsem, že jeho matka zemřela při tragické nehodě. Vyrazila si s mladým Lucienem Thornem na projížďku a shodil ji kůň. Spadla tak nešťastně, že si zlomila vaz a byla na místě mrtvá. Protože se jen projížděli, nebyl široko daleko žádný elfí léčitel. Ano, mrzelo mě, že mladý chlapec viděl takhle umírat svou maminku, ale to neomlouvalo všechny ty věci, které se o něm povídaly.

„Matko, on jí syrové maso! Zabíjí holýma rukama! Nemluvě o Velkém mrazu! Je to netvor.“

Moje matka vzdychla. „Nevíme, jestli jsou *všechny* ty historiky pravdivé.“ Ani ona však nezněla příliš přesvědčivě.

„Jde o kupní cenu za nevěstu, kterou vám vyplatí? Protože já můžu jít pracovat a potom vám to vynahradím –“

Matka mě přerušila rázným zavrtěním hlavy. „Ne, miláčku, jde o zákon. Když vládnoucí král požádá šlechtičnu o ruku, nelze ho odmítnout.“

Zamračila jsem se.

Takže zákon? Nějaký pitomý právnícký spis má stát

v cestě mojí svobodě? Ne, nebyla jsem ani proti povinnosti, ani proti sňatkům. Manželství mých rodičů bylo také předem domluvené a dopadlo báječně. A taky jsem si uvědomovala, že i na mě brzy přijde řada. Jediné, co mi na tom všem vadilo, byl *on*.

„Ale proč chce vůbec mě?“ Zkřížila jsem si paže na prsou a vystrčila bradu. „Jsem z Jesenního dvora. Vévodkyně Dunia ze Zimy by se k němu hodila mnohem líp. Vyrůstali spolu, znají se! I z hlediska potomstva by to bylo vhodnější.“

Moje matka si opět hlasitě povzdychla, přistoupila ke mně a vzala mě za ruce. „Doslechl se o tvé moci a kráse. Chce, aby ses jeho ženou a matkou jeho dětí stala *ty*, Madelynn. Tvůj syn se může stát příštím králem.“

Sevěřelo se mi srdce. Nikdy jsem si nepomyslela, že moje moc a krása jednou zpečetí můj osud a uvrhnou mě do náruče zlého ničemy – a ejhle.

„Omlouvám se, matko. Já nemůžu. Kohokoli, ale jeho ne. Pomoz mi ho odmítnout. Řekni, že už jsem zasnoubená s jiným, nebo –“

„Madelynn! To by zostudilo tvého otce a celý náš dvůr! Už jsi mu byla zaslíbena.“ Dívala se na mě, jako by mi vyrostla druhá hlava. Její dokonalá nejstarší dcera. Obdařená tou nejsilnější magií větru. Ve škole jen ty nejlepší

výsledky. Nikdy nevyčnívala z řady ani o milimetr. Jistě, byla jsem nezávislá a měla vlastní hlavu, ale nikdy jsem se neprotivila rodičům ani královskému dekretu... až doted'.

„Uvidíme se později, matko,“ pravila jsem tajemně a hned nato jsem utíkala do stájí najít svou klisnu.

U Háda, za Luciena Thornea se neprovdám za nic na světě.

Dojela jsem sama do města, ukrytá pod kápi pláště. Zastavila jsem se až u domu jednoho ze svých nejmilejších dvořanů, Maxwella Blanea. Byl pohledný, bohatý, zábavný a naprosto zpustlý. Dokonale se hodil na to, oč jsem se ho chystala požádat.

Honem jsem mu zaťukala na dveře. Kolem jeho domu vedla rušná ulice a já jsem netoužila podněcovat drby. Ještě nikdy jsem se neocitla sama s mužem bez gardedámy, ale vzhledem k tomu, o co jsem ho chtěla poprosit, jsem kolem žádné svědky mít nechtěla.

Když mi otevřela jeho služebná, bez vyzvání jsem se protáhla dovnitř.

Dívka leknutím vyjekla a zděšeně uskočila. Stáhla jsem si z hlavy kápi. „Promiň, že jsem sem tak vtrhla, Margaret.“

„Ach, princezna Madelynn!“ Uklonila se a zdálo se, že se jí ulevilo, že jsem se k nim do domu vetřela jen já.

S mojí dvorní dámou Piper jsme do Maxwelllova domu chodily pravidelně jednou týdně na slavné koktejlové party. Maxwell byl Dvořan s velkým D a pořádal ty nejzábavnější večírky ze všech. Zpívalo se na nich, hrály se hry a taky se dost pilo. Já samozřejmě nepiju, to by se nehodilo, ale hry jsem hrála ráda a vždycky jsme se všichni výtečně pobavili.

„Je tady Maxwell? Je to naléhavé.“

Přikývla. „Tudy. Je ve studovně.“ Podívala se za mě ke dveřím, jako by se mě beze slov ptala, kde mám gardedámu. Nic jsem neřekla a nechala své rudé tváře, aby mluvily za mě. Služka pochopila a pouze mě požádala o plášť.

Maxwellovi rodiče byli oba z urozených, bohatých rodin. Jenže potom nešťastně zahynuli při lodním neštěstí a zanechali celé své jmění Maxwellovi. Byl to rozmazlený spratek a můj drahý přítel. Věděla jsem, že když nikdo jiný, on mi pomůže.

Služebná mě dovedla chodbou k otevřeným dveřím a zatukala na zárubeň. „Pane, je tady princezna Madelynn.“

Jakmile mě uviděl, celý se rozzářil. „Jaká pocta! Jen pojď dál, drahoušku.“

Drahoušku. Krásko. Miláčku. Maxwell nikdy neoslovil

ženu bez sladkého přídomeku. Byla jsem si jistá, že líhá s půlkou dvora.

Služka nás nechala samotné. Normálně by zůstala, aby dohlédla na neposkvrněnost mé pověsti, ale zřejmě pochopila, že tenhle rozhovor bude důvěrný.

Zavřela jsem za sebou dveře a otočila se k němu čelem.

Měl na sobě červený hedvábný župánek a v ruce s velkým diamantovým prstenem na malíčku držel zapálený doutník a šálek kávy. Maxwellovi bylo třídvacet zim. Ve městě se každý týden klevetilo o tom, kdy už se konečně ožení, ale on mi jednou prozradil, že nemá v úmyslu to udělat. Nikdy.

Ze zdvořilosti uhasil doutník, vstal a políbil mě na tvář. Jeho hubičku jsem přijala a oplatila ji lehkým polibkem, jaký bych dala bratrovi nebo milovanému strýci. Jako muž mě Maxwell nikdy nepřitahoval. Byl pohledný, ale jeho nápadné koketování a bezstarostnost, s jakou střídal sukně, mě vždycky odpuzovaly. Nyní jsem si ale uvědomila, že to je přesně to, co potřebuji.

„Čemu vděčím za to nečekané potěšení?“ Zářivě se na mě usmál, podíval se na zavřené dveře, vzal na vědomost nepřítomnost mojí gardedámy a usadil se zpátky do křesla.

Rozechvěle jsem se nadechla a podívala se mu do očí. „Otec mě právě zaslíbil Lucienu Thorneovi.“

Šálek s kávou se zastavil v půli cesty k ústům. Maxwell ho postavil na stolek. „Ach, má drahá, ten pán má moc ošklivou pověst. Ale budeš královnou, to je na tom to dobré.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já si ho ale nevezmu, Maxi. Musíš mi pomoci.“

Maxwell měl dlouhé slámově světlé vlasy, ledově modré oči a pleť jemnější než já. Někdy jsem si prohlížela jeho tvář a přemýšlela o tom, jak může být někdo tak... krásný. Dělal jsem to i teď, zatímco jsem se strchovala o svůj osud.

Přikývl. „Aha. Můžu ti dát peníze, vyplatíš otcí kupní cenu za nevěstu –“

Přerušila jsem ho zdviženou dlaní. „Matka mi řekla, že si nic nevezme. Nejde o peníze, jde o pověst.“

Maxwell se kousl do rtu. „No, v tom případě si ty peníze vezmi a uteč.“

Zamračila jsem se. „Opustit rodinu? Svůj domov?“

Pokrčil rameny. „Jiná možnost mě nenapadá, Madelyn. Je to zimní král,“ usrkl kávy ze šálku.

Nervózně jsem si zabubnovala prsty do stehů, tváře mi rudly rozpakaly. „Jak víš, před sňatkem s králem musí žena projít zkouškou neposkvrněnosti. Tak mě napadlo, jestli bys mi nemohl pomoci... v ní neprojit.“

Maxwell vyprskl kávu mým směrem. Taktak jsem stihla uhnout ke straně, než potřísnila opěradlo mého křesla.

Seděl s ústy dokořán a já sykla.

„Snažíš se mě připravit o život?“ zvolal pak. „Nejdříve mě zabije tvůj otec, pak tvoje matka a nakonec zimní král! Budu třikrát mrtvý!“

„Jsem zoufalá!“ vzlykla jsem. „Je to monstrum! Vždyť to víš.“

Cestoval pohledem po mém těle, pak zvedl ruku, kouzl se do kloubku prstu a zase ji spustil. „Nepopírám, že jsem si nás dva spolu představoval, Madelynn, ale ty jsi princezna a já si nehodlám komplikovat život.“ Maxwell na mě hleděl s lítostí. „Můžu ti nabídnout peníze, které nebudu chtít vrátit, ale to je všechno, co pro tebe můžu udělat.“

Byla to od něj hezká nabídka, ale já nehodlala opustit svou rodinu a domov.

Zamračila jsem se. „Maxi, já si ho nechci vzít!“

Natáhl se přes stůl a vzal mě za ruku. „Tak buď ta silná, odvážná a nezávislá žena, kterou znám já, a on tě možná odmítne sám.“

Zasmála jsem se, ale pak jsem si pomyslela, že to není zase tak špatný nápad. Když na něj budu dost protivná, třeba si uvědomí, že ani moje krása a moc nestojí za to, aby trávil čas s takovou oživlou noční můrou.

„To je vynikající nápad. Díky, Maxi.“

Vrhl po mně poslední toužebný pohled a mávl rukou. „Jdi, než si to rozmyslím.“

Rozloučila jsem se s ním a vzala si od služky plášť. Když jsem otevřela vchodové dveře, zjistila jsem, že se o mou klisnu opírá moje matka.

Do Hádu.

Ta žena mě znala prostě až příliš dobře. Snažila jsem se chovat klidně, jako bych nebyla právě přistižena při něčem, co bych neměla dělat.

Vykročila jsem k ní a matka mě probodávala pohledem. „Vyrazit si k místnímu svůdníkovi bez gardedámy? Nesnažíš se snad poskvřnit svou pověst, že ne, milá dcero?“

Vztekle jsem zafuněla. „Tu radost mi odmítl dopřát.“

„Madelynn!“ okřikla mě matka a natáhla ruku, aby mi přidala ještě pohlavek. „Tvůj otec tě zaslíbil zimnímu králi, vladaři celého vílího národa. Nemohla jsi dopadnout lépe.“

Zdálo se, že matka a otec nadobro vytěsnili všechny hrůzostrašné historky, které se o Lucienu Thorneovi vyprávěly.

„Nedali jste mi ani trochu času se připravit!“ zavrčela jsem a najednou jsem se zastyděla za to, co tady dělám. Kdyby se rozkřiklo, že jsem pobývala v Maxwellově domě sama bez gardedámy, neměla bych slušné vyhlídky na svatbu se *žádným* mužem.

Matka mi položila ruku na rameno a podívala se mi do očí. „Protože tě známe až příliš dobře.“ Jakoby na důkaz svých slov střelila pohledem k Maxwellovu domu. „Poslyš, drahousšku, vychovávali jsme tě jako budoucí panovnici,“ pokračovala. „Po boku krále Thornea můžeš něco dokázat. Jako jeho manželka a naše královna budeš ovlivňovat zákony, budeš rozhodovat. Můžeš prospívat společnosti, která tě vychovala, dokonce můžeš králi rozmluvit války! Žena má vedle krále své důležité místo.“

Její slova se mě hluboce dotkla. Zahrála na strunu v mém nitru, která chtěla obětovat vlastní štěstí za spokojenost svého lidu. Ano, pošetile jsem si myslela, že můžu ve své povinnosti nalézt i štěstí, ale teď jsem pochopila, že to neplatí.

Rezignovaně jsem vzdychla. „Jestli mi ublíží, zabiju ho. Bez ohledu na následky.“

Matka sebou trhla, jako bych ji uhodila. „Jestli ti ublíží, zabiju ho *já*.“

Můj náznak, že by se zimní král mohl vůči své choti chovat násilně, matku tak šokoval, že jsem až zapochybovala, jestli mu nekřivdím. Jenže historky, které se o něm povídaly – třeba jak vláčel jednoho dvořana za koněm přes celé město –, byly všechny tak temné a brutální... Vyprávěly příběh pomateného panovníka, se kterým jsem nechtěla nic mít.

Najednou se mi do očí vlily slzy a poryv větru, který se prohnal nad námi, mi rozčuchal vlasy. „Bude se mi po tobě stýskat.“

Sotva jsem to stihla dopovědět, než si mě matka přitáhla do pevného objetí.

Zimní král měl dorazit každou minutu. Domluví se výše kupní ceny za nevěstu a on se pak se mnou bude proměnávat po Jesenním dvoře jako s oceněným čuníkem. Oznámíme veřejně své zasnoubení a pojedeme na objížďku všech čtyř dvorů, abychom všechny dvořany pozvali na nadcházející svatbu. Že mě tohle všechno čeká, jsem věděla ještě předtím, než jsem se s tím mužem vůbec setkala.

Nakonec jsem podlehla otcovu žadonění a matčiným slzám.

Byla jsem nejmocnější princezna v říši a král chtěl mít mocné potomky, takže byl náš sňatek nabíledni.

Jedna moje část vždycky věděla, že tenhle den nakonec přijde. Jen jsem doufala, že si zimní král vezme nějakou urozenou dámu královské krve ze svého dvora a mě nechá na pokoji.

Nechtělo se mi opustit Jeseň. Barevné listí, čerstvý,

chladný vzduch, vůně přicházejících změn. Strávila jsem v království svého otce celý život. Patřili jsme k nejlépe prosperujícím teritoriím Thorngatu, vypěstovali jsme polovinu potravin pro celou říši, a ještě jsme prodávali přebytky do Embergatu.

Seděla jsem ve svém pokoji a nechávala si nakadeřit vlasy od své milované dvorní dámy Piper. Najednou jsem si uvědomila, že přijdu i o její společnost, a hrůzou jsem zalapala po dechu. Já měla devatenáct zim, ona dvacet. Prakticky jsme spolu vyrostly. Její matka sloužila jako dvorní dáma u mé matky a z Piper už se dávno stala moje nejlepší přítelkyně.

Co jsme se doslechly tu novinu, obě jsme byly zamlklé. Myslím, že Piper sama nevěděla, co si má myslet nebo co mi má říkat. Svatba se zimním králem představovala spíš prokletí než požehnání, takže blahopřání nebylo zrovna na místě.

„Co se děje?“ zeptala se nakonec.

Podívala jsem se na ni a oči se mi naplnily slzami. „Zrovna jsem si uvědomila, že přijdu i o tebe. Nikdy bych po tobě nemohla chtít, abys opustila svou rodinu a šla se mnou do zmrzlého Hádu Zimního dvora.“

Piper se usmála. Ten úsměv jsem milovala. Měla ve předu dva křivé zuby, které se jí vtiskovaly do spodního rtu jako tesáky.

„Ach Maddie, nikdy bych tě s tím bastardem nenechala odejít samotnou! Už jsem požádala tvého otce, aby mě propustil ze služeb Jesennímu dvoru. Pojedu do Zimy s tebou.“

Ukápaly mi slzy. Přitáhla jsem si Piper do objetí a pošeptala jí: „Nezasloužím si tě.“

Pustila jsem ji a ona přikývla, až se jí dlouhé hnědé vlasy zhoupaly na ramenou. „To je pravda. A slyšela jsem, že zimní král je bohatší než tvůj otec, takže bych si možná měla říct o větší plat...“

Zazubila jsem se. Piper mě vždycky dokázala rozveselit.

Pak se ozvalo zaklepaní na dveře. Vstala jsem, narovнала ramena a vystrčila bradu.

Byl čas. Král dorazil.

Vykročila jsem ke dveřím, ale Piper mě chytila za zápěstí. Obrátila jsem se na ni a uviděla v jejích očích oheň. „Pamatuj si svou cenu, Madelynn Windstrongová. Máš hodně co nabídnout. Je mi jedno, jestli je to král. Ty máš větší cenu než pytel zlata.“

Sevěřelo se mi srdce. Poděkovala jsem Stvořiteli, že mám tak věrnou přítelkyni, stiskla jsem jí ruku, přikývla a otevřela dveře. Venku na mě čekala matka. Kupní cena za nevěstu se vyjednávala vždy osobně, poté co se nápadník se svou budoucí ženou seznámil. Král se bude chtít přesvědčit, že vypadám opravdu tak dobře, jak mu řekli nebo jak si mě

pamatuje, a že jsem přesně tak mocná, jak se o mně povídá. Čím budu krásnější a mocnější, tím víc peněz a území bude moci můj otec žádat.

Jelikož budu králi poskytovat svou moc a dám mu potomstvo, musí za právo se se mnou oženit zaplatit. V naší kultuře to byl zvyk starý jako čas sám; a když jsem se nad ním trochu zamyslela, připadal mi maličko urážlivý, ale zároveň byl taky nezbytný pro zachování prosperity našeho dvora. Můj otec nevybíral od lidí příliš mnoho daní a polovinu všeho, co jsme vydělali, jsme museli odevzdat vládnoucímu panovníkovi – zimnímu králi.

„Vypadáš překrásně, drahá,“ řekla mi matka a natáhla paži, abych se do ní mohla zavěsit.

„Děkuji.“ Přijala jsem její ruku a ohlédla se na Piper. Ukázala mi zvednutý palec.

Za to, že půjde se mnou, jsem jí byla nesmírně vděčná. Po pravdě jsem si nebyla jistá, jestli bych v Zimě bez jediné kamarádky vůbec přežila.

Kráčely jsme s matkou po chodbách mého domova a na mě začínala doléhat realita. Nemohla jsem uvěřit, že jsem na to přistoupila. Mým manželem se stane muž, o kterém se šušovalo, že zabil sluhu, protože mu špatně ustlal postel.

Můžu se vdát za někoho, kdo mi udělá ze zbytku života

peklo, jen abych dodržela povinnost a učinila svou rodinu šťastnou? Má povinnost přednost před štěstím?

Naneštěstí pro mě ano.

„Maddie!“ ozval se za mnou hlas mé mladší sestřičky a já celá ztuhla. Kdybych se na ni teď jen podívala, roztekla bych se do slzavé louže. Nedovedla jsem si představit, že tu Libby nechám.

„Ještě to neví,“ zašeptala matka a mě zaplavila úleva.

Otočila jsem se, nasadila si na tvář falešný úsměv a sestřičku objala.

„Mám ty nejlepší známky z lukostřelby! Mistr Bellman říká, že jsem stejně dobrá jako elfové!“ vykládala mi nadšeně.

Usmála jsem se od ucha k uchu a dlaněmi jí uhladila kudrnaté rudé vlásky. Měly stejnou barvu jako moje a máminy, ale strukturu zdědily po otci. Většinu času vypadala Libby jako divoký levín. „To bych řekla.“

„Vypadáš krásně.“ Prohlížela si moje šaty vyšívané stříbrem, svátečně upravené vlasy a líčení.

„Děkuju. Mám teď... schůzku, ale potom si přijdu popovídat, dobře?“ Loučení s ní mě zabije. Momentálně jsem na něj nemohla ani pomyslet.

„Fajn!“ křikla, přiskočila k naší matce a objala ji a ve vteřině už zase hopsala po chodbě do svých komnat, s chůvou cupitající jí v patách.

Vyměnily jsme si s matkou srdcervoucí pohledy, ale neřekly ani slovo.

Mezi mnou a Libby bylo zvláštní pouto. Byla jsem svědkem toho, jak má matka prodělala sedm krutých potratů, než se jí před osmi lety konečně narodila Libby. Když přišla do našich životů, byla závanem čerstvého vzduchu, který jsme všichni potřebovali. Vnesla do paláce zábavu a lehkost. Po všem tom zármutku byla radostí v matčině srdci.

Došly jsme k vysokým dveřím. S odhodlaným výrazem jsem pohlédla na matku. Mám-li se vdát za muže s tak ohavnou pověstí, chci mít nad jistými věcmi kontrolu.

„Cenu za nevěstu si vyjednám sama,“ oznámila jsem jí směle.

Matce zaskočily vlastní sliny, zakuckala se a potom si odkašlala. „Miláčku, tak se to nedělá. To je mezi králem Thornem a tvým otcem.“

Vystrčila jsem bradu. „Jestli mě chcete prodat nestvůře, stanovím si svou cenu já sama, a nikdo jiný.“

Matce zrudly tváře studem a já se hned cítila hrozně, že jsem to formulovala tak nemilosrdně. Dostalo se mi však od ní krátkého příkývnutí. Na víc jsem nečekala a otevřela dveře.

Jakmile můj pohled padl na Luciena Thornea, který

stál s mým otcem u krbu a smál se, věděla jsem, že jsem v pěkné kaši.

Vypěstovala jsem si k tomu muži hlubokou nenávist. Věci, které provedl, byly neomluvitelné, a přece, jakmile jsem ho spatřila, nedokázala jsem se ubránit divnému mravenčení v břiše. Zalila mě hřejivá vlna potěšení.

Byl to ten nejpřitažlivější muž, jakého jsem kdy viděla. Když se otočil a podíval se na mě, málem jsem zavravorala.

Ach Stvořiteli, smiluj se nade mnou!

Lucien Thorne vypadal úplně jinak než na chlapeckých portrétech, co visely v přijímacích sálech. Předě mnou stál muž vytesaný do dokonalosti: ocelově šedé oči, ostrý nos a silná, výrazná čelist. Sevřené rty měl plné. Vlasy měl upravené do stylu královských válečníků – nad ušima byly ostříhané nakrátko, vzadu byly dlouhé černé kadeře stažené do ohonu a lemované tenkými copánky splétanými na skráních. Antracitově šedá tunika mu přiléhala ke svalnatému tělu, takže pro představivost už toho moc nezbývalo. Nevím, co jsem očekávala, ale rozhodně ne tohle – že mě muž, kterého nenávidím, bude tak přitahovat. Zaskočilo mě to.

Král a já jsme jen stáli a mlčky na sebe zírali. Jeho pohled pomalu klouzal po mém těle a já cítila, jak se mi tají dech. Možná byl ztělesněním zla, ale rozhodně v tom

nejúžasnějším balení, jaké jsem kdy viděla. Nebyla jsem si jistá, jestli jeho nabídku dokážu vzdorovat, ať bude jakákoli.

Toho muže si vzít nemůžu!

Otrásla jsem se, abych ze sebe shodila kouzlo, kterým mě začaroval, a připomněla si jeho pověst.

„Můj králi...“ Uklonila jsem se, nejmíň, jak to šlo, aby se to ještě nedalo považovat za nezdvořilost, a přistoupila blíž, abych ho přivítala.

Vedle mě se uklonila má matka – hluboce a na můj vkus až přehnaně uctivě.

Díval se na mě jako zvíře, které sleduje kořist. Ztěžka jsem polkla.

„Madelynn Windstrongová, jsi ještě mnohem krásnější, než se o tobě zpívá v písních,“ prohlásil, přistoupil ke mně a natáhl se pro mou ruku. Podala jsem mu ji, on ji lehce políbil a mně se po paži rozběhl chlad.

A ke všemu ještě kavalír. No výborně.

Stroze jsem se na něj usmála. Potom políbil ruku i matce. Byl tak pohledný, že jsem si musela připomenout všechny ty příšerné historky, které se o něm vyprávějí. Potom jsem se otočila na otce.

„Řekla jsem matce, že si chci cenu za nevěstu stanovit sama, a ona souhlasí,“ oznámila jsem mu přímo před králem.

Otec vydal přiškrcený zvuk a já jsem střelila pohledem ke králi, abych viděla, jak bude reagovat. Jen si mě pobaveně prohlížel. Ruce měl klidně sepnuté za zády a měřil si mě přimhouřenýma očima.

„To nepřipadá v úvahu. Tohle je úkol pro muže,“ odpověděl mi otec, vyrazil ze sebe nervózní zasmání a otočil se na krále. „Omlouvám se, můj pane. Mám dojem, že jsem ji vychoval k až *přílišné* nezávislosti a svéhlavosti.“

Král se stále díval na mě, jeho ocelově šedé oči se zavrtávaly do mých. „Myslím, že za nezávislost a svéhlavost si rád připlatím.“

Jeho odpověď mě šokovala. Co to má, do Hádu, znamenat? To má být vtíp? Jestli ano, moc se mi nelíbil.

Můj otec nevěděl, co na to má říct, a tak mlčel.

„Velice rád budu vyjednávat cenu přímo s tebou, Madelynn,“ pronesl ke mně král a já polkla. Říkat, že si chci vyjednat cenu sama, byla jedna věc. Dělat to byla druhá.

Nečekala jsem, že na to opravdu přistoupí. Spíš jsem doufala, že mu moje chování bude připadat příliš průbojně a rozkazovačně a že celé námluvy odřekne.

Podívala jsem se na otce a matku. Mám-li odsouhlasit, že se za toho muže skutečně vdám, potřebovala jsem si s ním nejdříve promluvit mezi čtyřma očima.

„Matko, otče, omluvte nás, prosím. Než králi Thorneovi přislíbím sňatek, potřebuji s ním hovořit o samotě.“

Po otcově tváři se mihl výraz naprosté paniky. Znal mě až moc dobře, takže si nejspíš hned představil všechny ty příšerné věci, které můžu říct nebo udělat.

„Nemůžeš být sama se svobodným mužem. To je nevhodné,“ připomněla mi matka a nervózně se zasmála.

Přikývla jsem. „Tak dojdi pro Piper. Může mi dělat garde.“

Můj otec stál u krbu jako přikovaný. Viděla jsem, že si není jistý, jestli může porušit protokol a tohle mi dovolit. Všichni jsme se otočili pro názor ke králi, ale ten vypadal naprosto klidně, dokonce se zdálo, že si tu trapnou situaci užívá. Nonšalantně se opíral o cihlovou stěnu salónku.

„Nemůžu se dočkat, až si popovídáme o samotě,“ sdělil mi.

Zatímco matka odběhla sehnat Piper, mě čím dál víc znervózňovalo přívětivé jednání zimního krále. Ten zručný muž z legend, jež jsem slýchala, by mi měl přece ve všem odporovat. Bylo neslýchané, aby si žena vyjednávala vlastní cenu, ale on se tvářil pobaveně – a pěkně mě tím štvál.

Na co si to hraje? Doufala jsem, že ho takovýmto chováním odradím, ale teď to vypadalo, že jsem se mýlila.

O chvíli později se objevila matka s Piper. Ta se králi

hluboce uklonila a odešla si stoupnout do vzdáleného kouta salónu, kde zastala roli tiché pozorovatelky.

Můj otec si odkašlal. Očividně nebyl ve své kůži.

„Můžete nás tu nechat,“ řekla jsem mu. Matka už čekala ve dveřích.

Otec se podíval na krále, ten přikývl, a tak moji rodiče zdráhavě odešli. Sotva se za nimi zavřely dveře, přistoupila jsem k Lucienu Thorneovi blíž. Rozhodla jsem se, že se budu chovat co nejotevřeněji, aby věděl, co ode mě může očekávat.

„Slyšela jsem, co se o vás povídá, králi,“ sdělila jsem mu. „Říká se, že jste krutý muž, který je zlý na podřízené a lidi tvrdě trestá i za ty nejmenší prohřešky. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě zpráva o našem zasnoubení potěšila.“

A bylo to venku. Vážně jsem to řekla! Mluvila jsem s ním naprosto upřímně. Nechtěla jsem dopustit, abychom si začali lhát o tom, že já budu oddaná ženuška, která ho bude bezhlavě milovat. Vůči králi to však byla dost troufalá slova a já jsem očekávala vzteklou reakci.

Místo toho se ten bastard jen usmál.

Zkřížila jsem si paže na prsou a probodla ho pohledem. „*A kromě toho*, nemám zájem hned rodit děti, takže si budete muset počkat, dokud nebudu připravená.“

Přimhouřil oči a olízl si rty, jako by si představoval, jak spolu ty děti vyrábíme.

Zalilo mě horko a cítila jsem, jak rudnu. „A nebudu s vámi líhat, pokud se nebudeme snažit o potomka. Můžete si vydržovat milenky nebo chodit za děvkami, je mi to jedno.“ Vystrčila jsem bradu a v tu chvíli král nahlas vyštěkl smíchy.

Ten zvuk mnou otrásl. Zněl hluboce a chraplavě a vyplnil celou místnost.

„Vy se mi vysmíváte?“ Sevřela jsem ruce do pěstí a salónem se prohnal vítr. Oheň v krbu se rozhořel silným plamenem.

Vzápětí se dolů komínem snesl přívál sněhu a zřítíl se na oheň, až to zapraskalo.

Předvádí král svou moc, protože jsem ji předvedla já? Co to má, u Háda, znamenat? To se tu začneme předhánět v tom, kdo vládne silnější magií?

Král mě mlčky sledoval a usmíval se. Zdálo se, že se baví tím, jak zápasím se svými emocemi.

Zvedl ruku a položil si ji na srdce. „Myslím, že jsem se právě zamiloval.“

Obrátila jsem oči v sloup a zaúpěla. Vítr rázem ustal. To si tu bude celou dobu hrát na galána?

„Já vám řeknu, že jste podle mě příšerný muž, a vy

se do mě zamilujete?“ opáčila jsem. „To zní poněkud... nevyrovnaně.“

Přistoupil těsně ke mně, až nás dělilo jen pár centimetrů, a udělal to tak náhle a rychle, že se mi prudce rozbušilo srdce. „Nejsem zrovna proslulý svou vyrovnaností, hm?“ zašeptal a mě po kůži pohladil jeho horký dech.

Svatý Stvořiteli!

Ustoupila jsem o krok zpátky a v hrůze se ohlédla na Piper, ale ta stála nehybně jako socha, pouhá pozorovatelka. Uměla hrát svou roli znamenitě, když bylo třeba, ale mně bylo jasné, že až se ocitneme samy, bude o tom vykládat ještě celé dny.

Král udělal další krok dopředu, překonal odstup, který jsem si právě vytvořila, a ztišil hlas. „Musím se ti k něčemu přiznat,“ zamumlal.

Se srdcem až v krku jsem nahlas polkla. „K čemu?“ vydechla jsem.

Proč jen musí být tak pohledný?

Podíval se na mé rty, potom na mé hrdlo a až nakonec mi pohlédl do očí. „Za minulého úplňku jsem tě viděl na louce u tvého domu. Cestoval jsem se svými vojáky do lesů – hledali jsme ztraceného loveckého psa. Tančila jsi tam se svou sestrou a...“ Zhluboka se nadechl, zvedl ruku a uchopil do ní pramínek mých rudých vlasů. „Pomyslel